



ČESKÁ REPUBLIKA  
**ROZSUDEK**  
**JMÉNEM REPUBLIKY**  
(anonymizovaný opis)

Okresní soud v Táboře rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Ondřeje Kubů a přísedících Zdeňky Hrochové a Josefa Jahna v hlavním líčení konaném dne 13. 12. 2017 v Táboře

**takto:**

**Obžalovaný**

[celé jméno obžalovaného],

[datum narození] v [obec], trvale bytem [adresa obžalovaného a poškozeného], adresa pro doručování [adresa obžalovaného],

**uznává se vinným, že**

jako jednatel společnosti [příjmení] [právnícká osoba], [IČO], se sídlem [adresa] [číslo] a současně vedoucí výroby v provozovně [obec] v [obec], okres [okres], kterou uvedená společnost provozovala, v období od 14. 2. 2014 do 7. 4. 2014 nezajistil školení BOZP zaměstnance společnosti J [celé jméno poškozeného], [datum narození], nevybavil jej ochrannými pracovními pomůckami a v rozporu s ustanovením § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb. a § 3 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. nezajistil, aby spodní truhlářská fréza zn. Ligmet STF5 byla provozována v souladu s návodem k obsluze a tak, aby neohrožovala zdraví pracovníků, kteří prováděli její obsluhu, tedy se všemi ochrannými prvky a na opracování suchého dřeva, v důsledku toho dne 7. 4. 2014 kolem 11:30 hodin, kdy [celé jméno poškozeného] spolu s dalšími zaměstnanci společnosti podle pokynu obžalovaného opracovával na tomto stroji trámky ze syrového dřeva o délce 2 – 4 metry, které museli zaměstnanci ručně ke frézovacímu nástroji přitlačovat, došlo ke kontaktu prstů pravé ruky [celé jméno poškozeného] s frézovacím nástrojem a k amputaci posledního článku a částečně středního článku druhého a třetího prstu pravé ruky, v důsledku čehož má nadále výrazně omezenou úchopovou funkci pravé ruky, po dobu 4 týdnů byl lékařsky ošetřován a nejméně po dobu 6 měsíců výrazně omezen v běžných denních aktivitách a možnosti pracovat, došlo tedy k těžkému poranění představující u poškozeného zmrzačení a déletrvající poruchu zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. a), i) trestního zákoníku,

**tedy**

jinému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví tím, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho funkce,

**čímž spáchal**

přechin těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku,

**a odsuzuje se za to**

podle § 147 odst. 2 trestního zákoníku za užití ustanovení § 60 odst. 1, 2 trestního zákoníku k trestu domácího vězení v délce 14 (čtrnáct) měsíců.

Podle § 60 odst. 4 trestního zákoníku je obžalovaný povinen zdržovat se v místě svého současného bydliště na adrese [adresa obžalovaného], okres [okres], v domě či na přilehlém pozemku, a to v pracovních dnech v pondělí a ve čtvrtek v době do 19:00 hodin do 7:00 hodin a v úterý, ve středu a v pátek v době od 17:00 hodin do 7:00 hodin, a dále ve dnech pracovního volna, pracovního klidu a o svátcích po celý den a noc.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškozený [celé jméno poškozeného] (údaje shora) a Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR (údaje shora) odkazují se svými uplatněnými nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

**Odůvodnění:**

### **I. Dosavadní průběh řízení**

1 V předmětné věci podepsaný soud znovu rozhodoval po zrušení předchozího rozsudku rozhodnutím dovolacího soudu.

2 Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 24. 5. 2016, č. j. 6 T 152/2015-456, byl obžalovaný [celé jméno obžalovaného] uznán vinným přechinem těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku a byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce 14 měsíců nepodmíněně se zařazením pro výkon tohoto trestu do věznice s dozorem. Poškození byli se svými nároky odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.

3 Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 8. 12. 2016, č. j. 14 To 227/2016-561, byl výše citovaný rozsudek zrušen v celém výroku o trestu a jako nedůvodné bylo zamítnuto odvolání poškozeného [celé jméno poškozeného]. Odvolací soud se ztotožnil se závěry o vině obžalovaného, avšak vyměřil mu trest domácího vězení v délce 20 měsíců s tím, že po dobu výkonu tohoto trestu byl obžalovaný povinen zdržovat se v místě svého současného bydliště na adrese [adresa obžalovaného], okres [okres], v domě či na přilehlém pozemku, a to v pracovních dnech v době do 17:00 hodin do 7:00 hodin, a dále ve dnech pracovního volna, pracovního klidu a o svátcích po celý den a noc.

4 K dovolání obžalovaného však bylo usnesením Nejvyššího soudu ze dne 14. 6. 2017, č. j. 7 Tdo 642/2017-32, zrušen rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 8. 12. 2016, č. j. 14 To 227/2016-561, a rozsudek Okresního soudu v Táboře ze dne 24. 5. 2016, č. j. 6 T 152/2015-456. Nejvyšší soud tímto způsobem rozhodl z toho důvodu, že nalézací soud dostatečně nespecifikoval, o jakou formu těžké újmy na zdraví poškozeného [celé jméno poškozeného] se v daném případě jedná, přičemž pokud dovozoval, že se jedná o těžkou újmu na zdraví pro poškození důležitého orgánu, je tento závěr dle dovolacího soudu nesprávný, neboť důležitým orgánem ve smyslu ustanovení § 122 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku je v zásadě jen takový tělesný orgán, při jehož poškození vzniká nebezpečí pro život. Pro případný závěr o tom, že by zranění poškozeného [celé jméno poškozeného] bylo těžkou újmu na zdraví podle jiného ustanovení § 122 odst. 2 trestního zákoníku, neshledal dovolací soud v dosavadních

skutkových zjištěních obecných soudů podklad, a proto oba rozsudky zrušil a věc vrátil k opětovnému projednání a rozhodnutí soudu I. stupně.

5 Nalézací soud s ohledem na právě uvedené a s přihlédnutím k zachování obsazení senátu podrobně rekapituloval podle § 219 odst. 3 trestního řádu dosavadní obsah jednání. V dalším hlavním líčení s ohledem na závěry rozhodnutí dovolacího soudu považoval za nutné provádět ve věci další dokazování zejména ohledně skutečností rozhodných pro právní posouzení vzniku těžké újmy na zdraví u poškozeného [celé jméno poškozeného].

## II. Důkazní situace

6 Soud v hlavních líčení, z nichž toliko jedno bylo vedeno za splnění zákonných podmínek v nepřítomnosti obžalovaného, provedl výslech obžalovaného [celé jméno obžalovaného], výslechy poškozeného [celé jméno poškozeného] a svědků [celé jméno poškozeného] st., [jméno] [příjmení], [jméno] [jméno], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Se souhlasem stran pak byly přečteny protokol o výpovědi svědka [jméno] [příjmení] a úřední záznamy o podání vysvětlení svědků [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Znalecký posudek v hlavním líčení podal [anonymizováno] [jméno] [příjmení]. Přehrána byla k důkazu dvě CD s fotodokumentací a dohodami se zaměstnanci [právnícká osoba] [právnícká osoba] a [právnícká osoba], a dále i CD s nahrávkou pořízenou obžalovaným. Soud rovněž provedl listinné důkazy, z nichž stěžejními byly lékařské zprávy, rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti, fotodokumentace, technická dokumentace, písemnosti poskytnuté Státním úřadem inspekce práce, písemnosti vztahující se k provozu pily, písemnosti předložené obviněným v přípravném řízení i v hlavním líčení, přepis nahrávky rozhovoru s [jméno] [příjmení], pracovní smlouva [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], jakož i osobní výkazy obžalovaného včetně dosud nepravomocného rozsudku ve věci zdejšího soudu sp. zn. 6 T 50/2014.

7 V hlavních líčeních konaných po rozhodnutí dovolacího soudu pak soud doplnil dokazování o opětovný výslech obžalovaného a poškozeného [celé jméno poškozeného], doplnění znaleckého posudku podal v hlavním líčení soudní znalec [příjmení] [příjmení], a rovněž soud provedl znovu i listinné důkazy, které byly prováděny při veřejném zasedání před soudem odvolacím, a to zejména ve vztahu k potrestání obžalovaného.

8 Soud po provedení těchto důkazů dospěl k závěru, že má k dispozici dostatečný důkazní materiál, který mu dovoluje ve věci rozhodnout.

## III. Skutková zjištění

9 Obžalovaný [celé jméno obžalovaného] spáchání trestné činu popřel a uvedl, že obžaloba se účelově vyhnula jeho opakovaným poukazům na skutečnost, že v době, kdy mělo dojít k úrazu poškozeného [celé jméno poškozeného], tento již nebyl zaměstnancem [právnícká osoba] [právnícká osoba], neboť s ním byl dne [datum] ukončen pracovní poměr, a to kvůli hrubému porušení dohody o provedení práce spočívající v tom, že poškozený na pracovišti užíval omamné látky. Poškozený měl být dle obžalovaného na pile denně, „sjetý“ v důsledku užívání marihuany prostřednictvím PET lahve s náhubkem a právě uvedeného dne měl obžalovaný kolem 10:30 poškozeného při tomto jednání přistihnout, proto s ním byla následně ukončena pracovní dohoda, což bylo vyznačeno na docházkovém listu a poškozený kolem 11:00 hod. opustil areál pily, což v docházkovém listu rovněž potvrdil a svým podpisem rovněž potvrdil rozvázání pracovní dohody. Důkazem o užívání drog poškozeným je i audionahrávka, kterou obžalovaný předložil soudu. V doplňujícím výslechu konaném po jeho úspěšném dovolání navíc obžalovaný přišel s novou verzí těchto událostí, jejichž podstatou je jeho tvrzení, že i pokud v daný okamžik poškozeného z pracovního poměru nepropustil, přikázal mu, aby se již po obědě do práce nevracel, a pokud se tedy poškozený v okamžik úrazu na pracovišti nacházel, stalo se tak v přímém rozporu s jeho pokynem. Obžalovaný tedy nepochybně, že poškozenému se na pile následně stal úraz, v jehož

důsledku přišel o prsty, vzhledem k propuštění poškozeného z pracovního poměru vůči [právnícká osoba] [právnícká osoba], případně proto, že poškozený svévolně neuposlechl pokyn svého zaměstnavatele, však za jeho úraz neodpovídá obžalovaný.

10 K samotné podstatě věci obžalovaný dále vypovídal velice rozsáhle a jeho výpověď je možno rozdělit do několika více méně souvisejících celků.

11 Obžalovaný předně uvedl, že školení BOZP byla prováděna u všech zaměstnanců, což dokládají jejich dohody o provedení práce, kde svým podpisem potvrdili proškolení, a nachází se zde i text osnovy toho školení v rámci bezpečnostních listů všech strojů v areálu pily. Obžalovaný rovněž vysvětlil, že potvrzení o proškolení začali psát na dohody zaměstnanců kvůli jejich velké fluktuaci, neboť se stávalo, že ačkoli byli zaměstnanci proškoleni, skončili na pile dříve, než se stihli podepsat na příslušný seznam. Školení bylo prováděno dle obžalovaného ve skupinách po 3-4 lidech. Následně však obžalovaný také uváděl, že při školení za ním zaměstnanci přišli individuálně a on je ve své kanceláři seznámil s tím, co budou dělat a s příslušnými paragrafy. Konkrétně u poškozeného [celé jméno poškozeného] to bylo dle obžalovaného tak, že přišel už v pátek dne 14. 2. 2014, kdy proběhlo jeho seznámení s pracovištěm a základní školení, následně dne 17. 2. 2014 byl proškolen v kanceláři obžalovaného s konkrétními bezpečnostními předpisy, což svědkyně [příjmení] uvedla na dohodu o provedení práce. Kromě toho obžalovaný prováděl ještě drobná školení, když bylo třeba zaměstnance doškolit, pokud šel dělat něco nového. [celé jméno poškozeného] pak byl proškolen ohledně práce na fréze, ačkoli dle obžalovaného na ní nikdy nedělal.

12 Dále obžalovaný uvedl, že ochranné pomůcky byly zaměstnancům vydávány, každý měl možnost si je v kanceláři vyzvednout, bylo na každém, aby zvážil, jaké pomůcky potřebuje. Vydávat ochranné pomůcky zaměstnancům měla zejména svědkyně [příjmení], konkrétně se jednalo o rukavice, brýle, kryt či zástěru. Zástěry visely u každého stroje, ochranný kryt a brýle byly k dispozici u frézy. Zaměstnanec si rovněž mohl koupit pracovní oděv, a ten mu byl proplacen. Obžalovaný osobně prováděl dost často kontroly ochranných pomůcek a upozorňoval zaměstnance na jejich nepoužívání.

13 Obžalovaný rovněž trval na tom, že provozovaná fréza byla zcela v pořádku a kompletní. Fréze měla jediný kryt, který s ní byl pevně spojen. Jiné kryt fréza neměla. Při běžné práci by se zaměstnanec vůbec neměl dostat prsty do míst, kde se řeže. Na fréze byly frézovány trámy s předepsanou vlhkostí.

14 Ke konkrétnímu dni, kdy se měl stát úraz, obžalovaný uvedl, že na fréze ráno pracovali svědci [příjmení] s [jméno], a to asi do 9:00 hod. Svědek [příjmení] ten den vůbec nebyl v práci, což dokládá docházkový list. Obžalovaný rovněž zpochybnil, že by svědci [příjmení] a [jméno] [příjmení] mohli vidět úraz, neboť pracovali na hoblovce, která nemohla být v provozu současně s frézou. Dle obžalovaného také nemůže být pravdou, že by poškozeného [celé jméno poškozeného] z pily odvážel do nemocnice svědek [příjmení], neboť ten byl ten den v [obec] až do 14:00 hodin, jak dokládá kniha jízd. Samotný úraz obžalovaný neviděl, neviděl ani poškozeného po úrazu, protože v té době na pile nebyl. Do knihy úrazu událost nebyla zaznamenána proto, že v té době již nebyl poškozený zaměstnancem [právnícká osoba] [právnícká osoba], a nedodal ani potvrzení o pracovní neschopnosti. Dále obžalovaný upozornil na SMS zprávy zasláné poškozeným všem zaměstnancům, které se dle obžalovaného snažil příslibem finanční částky ovlivnit při výpovědi v jeho prospěch.

15 Obžalovaný ve svém opakovaném výsledku jak výše uvedeno nově uváděl, že i pokud zůstal poškozený v době úrazu zaměstnancem dané společnosti, pracoval již po obědě zcela svévolně proti jeho pokynu. Obžalovaný toto tvrzení použil poprvé v rámci odvolání proti rozsudku soudu I. stupně. Toto jeho aktuální tvrzení ale postrádá logické opodstatnění, jestliže zároveň tvrdí, že poškozeného ze zaměstnání ještě před vznikem úrazu propustil. Navíc svědek [příjmení], který má tvrzení obžalovaného, měl být tomuto pokynu přítomen, zde nemohl být s ohledem na níže

rozvedené výpovědi svědků [příjmení] a [příjmení], kteří popsali přítomnost osob při údajném rozhovoru obžalovaného s poškozeným, po němž již žádný další nenásledoval.

16 Výpověď obžalovaného soudu hodnotí jako zcela nevěrohodnou z důvodů, které budou rozvedeny níže. Obžalovaný je však i přes popření své odpovědnosti usvědčován z trestné činnosti řadou jiných důkazů. Soud obsah těchto důkazů a závěry z nich plynoucí níže rozvádí k jednotlivým bodům výše popsaného skutkového stavu.

17 Nepochybné, a ze strany obžalovaného i nesporné, bylo to, že obžalovaný byl v rozhodné době jednatelem [právníká osoba] [právníká osoba], [IČO], a současně vedoucím výroby v provozovně pily v [obec], kterou uvedená společnost provozovala. Jednatelskou funkci obžalovaného samozřejmě potvrzuje zejména výpis z obchodního rejstříku (viz čl. 419-420), to, že byl vedoucím provozu, pak potvrdil i sám obžalovaný a všechny svědecké výpovědi.

18 Obžalovanému pak za vinu bylo kladeno to, že z výše popsané pozice nezajistil v období od 14. 2. 2014 do 7. 4. 2014 školení BOZP zaměstnance společnosti poškozeného [celé jméno poškozeného].

19 Soud k této otázce provedl rozsáhlé dokazování listinnými důkazy a výslechy svědků. V první fázi vyšetřování úrazu poškozeného [celé jméno poškozeného] obžalovaný předložil pracovníkům inspekce práce seznam o uskutečněném školení BOZP a PO (viz čl. 198, 199). Na tomto seznamu sice bylo jméno poškozeného [celé jméno poškozeného], avšak absentuje zde podpis poškozeného, potvrzující, že k proškolení došlo. Na seznamu jsou pouze vypsána data údajných školení odpovídající počátkům smluvních vztahů s jednotlivými zaměstnanci, ale bez podpisu zaměstnanců vyjma svědkyně [příjmení]. Svědkyně [příjmení] pak k této listině uvedla, že na ní podpisy ani být neměly, neboť se jednalo pouze o informativní list pro zaměstnavatele. Obžalovaný dále jak výše uvedeno poukazoval na skutečnost, že zaměstnanci (včetně poškozeného [celé jméno poškozeného]) proškolení o BOZP potvrdili podpisem dohody o provedení práce či pracovní smlouvy. Soud však z listinných důkazů zjistil, že dohody o provedení práce podepisované zaměstnanci do dne úrazu poškozeného [celé jméno poškozeného] žádné poučení o bezpečnosti práce neobsahovaly, jakožto ani formulaci, že by zaměstnanec nějakým způsobem proškolen byl. Jedná se zejména o dohodu s poškozeným [celé jméno poškozeného] ze dne [datum] (viz čl. 201, 202, 203), a dále dohody uzavřené s [jméno] [příjmení] dne [datum], [jméno] [příjmení] dne [datum], [jméno] dne [datum] (ve všech případech viz CD na čl. 182pv) a [jméno] [příjmení] dne [datum] (viz čl. 205). Tyto stejnopisy předložené obžalovaným dohody sice obsahují v části, další ujednání této Dohody o provedení práce:“ (sic!) rukou dopsané tvrzení, že zaměstnanec byl poučen o bezpečnosti práce, poškozený [celé jméno poškozeného] však uvedl, že v době podpisu dohody na ní takový zápis nebyl, což dokládá i jím předložený stejnopis dohody (viz čl. 145, 156). Byť obžalovaný původně uváděl, že podpis dohody potvrzoval proškolení o bezpečnosti práce, dokládá nakonec tvrzení poškozeného de facto též výpověď obžalovaným navržené svědkyně [příjmení], která uvedla, že rukou psané poučení bylo vepsáno pouze na stejnopisy pro zaměstnavatele, pročť je dle soudu zřejmé, že k takovému jednání zaměstnavatele mohlo dojít, kdykoliv po uzavření dohody, a existence takového zápisu na dohodě podepsané zaměstnanci tedy nijak nepotvrzuje, že k takovému proškolení došlo. Zajímavá je v tomto směru dohoda o provedení práce uzavřená s [jméno] [příjmení] dne [datum] (viz CD na čl. 182pv), v níž je poněkud symptomaticky odstavec o potvrzení částečně vytištěn a částečně dopsán rukou, jakoby se právě tento den předmětná otázka začal nějakým způsobem alespoň formálně řešit. Nelze pak přehlédnout, že formulář dohod o provedení práce uzavíraných po [datum] (dne úrazu poškozeného [celé jméno poškozeného]) již vždy obsahuje tištěné potvrzení o tom, že zaměstnanec absolvoval školení bezpečnosti práce a byl seznámen s příslušnými předpisy, konkrétně se jedná o dohody uzavřené s [jméno] [příjmení] dne [datum], [jméno] [příjmení] dne [datum], [jméno] [příjmení] dne [datum] (ve všech případech viz CD na čl. 182pv), [jméno] [příjmení] dne [datum] (viz čl. 207), [jméno] [příjmení] dne [datum] (viz čl. 9 5. 2014) a [jméno] [jméno], na níž je datum nečitelné a jehož jméno zcela absentuje na seznamu pracovníků o uskutečněném BOZP a PO (viz čl. 206 a 198). Z dalších relevantních listin je zřejmé,

že odstavec s potvrzením o tom, že zaměstnanec absolvoval školení bezpečnosti práce a byl seznámen s příslušnými předpisy, naopak vždy obsahovaly pracovní smlouvy, které se [právníká osoba] [právníká osoba], uzavřeli [jméno] [příjmení] dne [datum], [jméno] [příjmení] dne [datum], [jméno] [příjmení] dne [datum] a [datum] (ve všech případech viz CD na čl. 182pv, u [obec] též čl. 412-413). Z uvedených listin soud vyvodil, že s ohledem na výše uvedená zjištění nebylo žádným relevantním listinným důkazem prokázáno, že by obžalovaný v období od [datum] do [datum] zajišťoval ve [právníká osoba] [právníká osoba], školení o bezpečnosti práce nově přijímaných zaměstnanců na dohody o provedení práce, neboť nikdo z nich, kromě částečného poučení [jméno] [příjmení], svým podpisem na takovou listinu uvedenou skutečnost nepotvrdil, seznam pracovníků u uskutečněném školení měl toliko přehledový charakter pro zaměstnavatele a validně bylo potvrzení do dohod o provedení práce zaneseno až po [datum], což se stalo dle názoru soudu zjevně v souvislosti s úrazem poškozeného [celé jméno poškozeného]. Jiná situace byla alespoň formálně pouze u zaměstnanců, kteří uzavírali pracovní smlouvy.

20 Za takové důkazní situace by bylo třeba případný závěr o proškolení poškozeného [celé jméno poškozeného] opřít výlučně o svědecké výpovědi. Obžalovaný v tomto směru poukazyval na obvyklou praxi a na to, že k proškolení poškozeného došlo. Jeho výpověď částečně potvrdila svědkyně [příjmení], která krom výše uvedeného uvedla, že na seznam jméno pracovníka napsala, když byl proškolen. Svědci [příjmení] a [jméno] pak popsali, že v rozhodném období k proškolení zaměstnanců docházelo, podle svědka [příjmení] po skupinkách třech až čtyřech lidí při obchůzce jednotlivých strojů, podle svědka [jméno] individuálně v kanceláři obžalovaného. Oba jmenovaní také tvrdili, že po proškolení podepsali prezenční listinu. Svědek [příjmení] pak přímo uvedl, že školení se zúčastnil i svědek [celé jméno poškozeného]. Uvedená tvrzení svědků [příjmení] a [jméno] má soud za ne zcela věrohodná, a to jednak z důvodů, které budou rozebrány ještě níže, a jednak proto, že se neshodují ani mezi sebou navzájem, ani s listinnými důkazy, kde podpisy svědků na seznamu chybí, a rovněž s výpovědí svědkyně [příjmení], která dodatečně popsala praxi potvrzování proškolení poněkud odlišně, a to přitom zjevně účelově tak, aby její tvrzení byla kompatibilní s obstaranými listinami. Nicméně zůstává faktem, že alespoň určitou míru proškolení v bezpečnosti potvrdil též svědek [příjmení] [příjmení]. Svědek [příjmení] proškolení o BOZP rovněž potvrdil, avšak ten, jak výše uvedeno, nastoupil na pilu až po předmětném úrazu. Svědek [příjmení] uvedl, že školení bezpečnosti proběhlo tak, že mu obžalovaný ukázal, kde se stroj zapíná a vypíná. Svědek [příjmení] pak uvedl, že byl proškolen až po úrazu [celé jméno poškozeného], a jednalo se o proškolení narychlo a jen na některých strojích, protože obžalovaný tlačil na rychlost výroby. Zároveň ale potvrdil, že byl proškolen již v minulosti, což ostatně potvrzují i jeho pracovní smlouvy. Existenci praktického proškolení na druhou stranu zcela negovali svědci [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. Svědek [jméno] [příjmení], který nastoupil do práce na pile u [právníká osoba] [právníká osoba], rovněž přímo v den úrazu jednoznačně uvedl, že obžalovaným [celé jméno obžalovaného] nijak poučen nebyl a popsal také, že když poprvé podepisoval dohodu o provedení práce, nebyl na ní dodatek o proškolení, zatímco následně mu obžalovaný dával dohodu již s dodatkem. Poškozený [celé jméno poškozeného] pak jednoznačně popřel, že by byl zaměstnavatelem při nástupu do práce poučen, začal na pile dokonce pracovat již dne [datum] ještě před uzavřením dohody o provedení práce. Nejpodrobněji se k otázce proškolení vyjádřil svědek [příjmení], který uvedl, že dříve na pile dělal školení o bezpečnosti bezpečnostní technik, což potvrdila i svědkyně [příjmení], ale v roce 2014 již žádné školení na pile neproběhla. Pokud pak obžalovaný tvrdil, že školení zaměstnanců zapůjčených [právníká osoba] - [právníká osoba] (což byl i případ svědka [příjmení]) měla zajistit tato společnost, vyvrací jeho tvrzení, že i takto zapůjčení zaměstnanci jsou spolu s ostatními vedeni na seznamu na čl. 198, jenž byl veden pro [právníká osoba] [právníká osoba] Za nerozhodnou a v otázce bezpečnostního školení za nedostatečnou má soud skutečnost, že u některých strojů na pile byla připevněna tabulka se základními pokyny pro obsluhu, neboť jednak nebylo prokázáno, že by tomu tak bylo i u předmětné frézy, a jednak by ani taková skutečnost nemohla zbavit obžalovaného řádně proškolit zaměstnance na pile.

21 O výše nadepsané otázce proto soud učinil dílčí závěr, že obžalovaný skutečně proškolení o bezpečnosti práce a ochraně zdraví poškozeného [celé jméno poškozeného] v uvedeném období nezajistil. Věrohodná výpověď poškozeného je totiž podporována výpověďmi dalších zaměstnanců, kteří rovněž takové školení v rozhodném období neprodělali, a není přitom vyvrácena jiným důkazem. Za ten soud nepovažuje ani zjevně účelovou výpověď svědka [příjmení]. Důkazy, kterými mělo být prokázáno tvrzení obžalovaného o systému školení BOZP se rozcházejí, a ostatně sama výpověď obžalovaného je v tom vnitřně rozporná. Obžalovaný na jedné straně popisuje skupinová školení, ačkoli zaměstnanci zřídka nastupovali do práce v jeden den, na druhou stranu popisuje množství dalších školení, která však podle ostatních svědeckých výpovědí ve skutečnosti neprobíhala, případně pouze výběrově. Na daném pracovišti nebyl žádný jednoznačný a průkazný systém školení, a to zda se jednotlivým zaměstnancům mohlo proškolení dostat, bylo spíše dílem náhody, než splněním odpovědnosti obžalovaného. Žádná listina pak proškolení poškozeného z výše uvedených důvodů neprokazuje, stejně jako ostatní svědecké výpovědi, z nichž lze nanejvýš dovodit, že někteří zaměstnanci na rozdíl od poškozeného poučení byli, jakkoli za nejpřesnější v tomto směru považuje soudu dlouholetého zaměstnance obžalovaného, tedy svědka [příjmení]. Technická dokumentace k fréze přitom v bodě [číslo] (viz čl. 129) stanoví, že k obsluze frézy je třeba důkladného výškolení, instruktáž a přezkoušení znalostí má být konáno jednou za půl roku a má o nich být veden písemný záznam.

22 Další částí skutkové věty popisující jednání obžalovaného bylo obvinění, že obžalovaný poškozeného [celé jméno poškozeného] nevybavil ochrannými pracovními pomůckami. Rovněž v tomto směru absentují průkazné listinné důkazy, které by dokládaly převzetí ochranných pomůcek zaměstnanci pily.

23 Obžalovaný jak uvedeno poukazoval i v tomto směru na obvyklou a pečlivou praxi na pile. Jeho výpověď potvrzuje svědkyně [příjmení], podle které byly ochranné pomůcky uloženy v komodě v kanceláři obžalovaného. Ochranné rukavice, špunty do uší, ochranné brýle zaměstnancům vydávala svědkyně [příjmení], která také říkala zaměstnancům, že si mohou vyzvednout pomůcky v kanceláři. Přimo na provozu měly být ochranné štíty či zástěry, které si zaměstnanci mohli brát. Převzetí se nijak nepodepisovalo, pouze sama svědkyně si psala, co komu dala, rovněž existoval seznam a svědkyně psala vydání rukavic do osobních listů. Obdobnou praxi ve vydávání ochranných pomůcek potvrdil též svědek [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení]. [jméno] [jméno] uvedl, že možnost dojit si pro ochranné pomůcky měl, ale tuto nevyužil. Svědek [příjmení] pak uvedl, že pomůcky dostal přímo od obžalovaného. Svědek [jméno] [příjmení] uvedl, že na začátku dostal rukavice, když si o ně řekl obžalovanému, ale na konci si je musel nosit sám, brýle se však nikdy nefasovaly. Totéž vypověděl svědek [příjmení] [příjmení], který dostal rukavice, ale popřel, že by bylo možné dostat i brýle. Na druhou stranu významná skupina zaměstnanců vypověděla, že ochranné pomůcky, zejména pracovní rukavice, vůbec nedostali, a ani k nim neměli přístup, nosili se je proto sami. Takto vypovídal svědek [jméno] [příjmení], [jméno] [příjmení] i [jméno] [příjmení]. Svědek [jméno] [příjmení] rovněž uvedl, že si rukavice kupoval sám a výslovně popřel, že by byly vydávány svědkyní [příjmení] ochranné pomůcky, zejména brýle, či případně zástěry. Sám poškozený [celé jméno poškozeného] v obdobném smyslu vypověděl, že rukavice mu koupil svědek [příjmení], kterému je ale musel proplatit ze svého výdělku. Brýle, zástěry a podobné pomůcky poškozený na dílně neviděl, ani mu o nich nikdo neříkal. Zároveň poškozený uvedl, že pokud by měl ochranné brýle, patně by k úrazu vůbec nedošlo.

24 Soud konstatuje, že z uvedených důkazů má za prokazané, že obžalovaný poškozenému potřebné ochranné pomůcky neposkytl. Důkazní situace je v daném bodě obdobná jako u předchozího bodu. Obžalovaný ze své pozice nijak nezajistil objektivizaci toho, že zaměstnanci pily, a to konkrétně zejména poškozený, měli přístup k dostatečným ochranným pomůckám. Pokud pak v tomto směru hodnotil věrohodnost výpovědí jednotlivých svědků, považuje soud za validní verzi poškozeného, která je podporována naprosto nezávisle výpovědí dalších čtyř svědků v tom smyslu, že tito zaměstnanci žádný přístup k ochranným pomůckám, a museli si je zajistit sami, což

učinili toliko v podobě pracovních rukavic. Vedle nich existovali zaměstnanci ([příjmení], [příjmení] a [anonymizováno]. [příjmení]), kteří si na obžalovaném dokázali vymoci ochranné rukavice, avšak již nic více. Výpovědi svědků [příjmení], [příjmení], [obec] a [jméno] o tom, že [právníká osoba] [právníká osoba], měla standardní systém poskytování ochranných pomůcek, považuje soud za nevěrohodné. Jedná se o skupinu osob, která má zjevně blízko k obžalovanému, byť patrně z různých důvodů, a zjevně vypovídali naprosto tendenčně a účelově ve prospěch obžalovaného. Ovšem i za situace, pokud by popisovali praxi na předmětné pile pravdivě, by z jejich výpovědi v konfrontaci s ostatními svědeckými výpověďmi nebylo možno dovodit, že přístup k ochranným pomůckám způsobem srovnatelným např. se svědkem [příjmení] by měli i ostatní zaměstnanci, a to zejména poškozený [celé jméno poškozeného]. Tento závěr je nakonec pro danou věc nakonec nejpodstatnější, neboť jednoznačně vede ke zjištění, že ani v tomto případě obžalovaný ze své pozice nedostal povinností zaměstnavatele a nevybavil poškozeného [celé jméno poškozeného] potřebnými ochrannými pomůckami, zejména pracovními rukavicemi, které si musel poškozený zajistit svépomocí, a ochrannými brýlemi.

25 Obžalovanému je rovněž kladeno za vinu, že nezajistil, aby spodní truhlářská fréza zn. Ligmet STF5 byla provozována v souladu s návodem k obsluze a tak, aby neohrožovala zdraví pracovníků, kteří prováděli její obsluhu, tedy se všemi ochrannými prvky a na opracování suchého dřeva, mělo tedy dojít k tomu, že toto konkrétní zařízení bylo provozováno v rozporu s ustanovením § 4 odst. 1 písm. a) zákona číslo 309/2006 Sb., které stanoví požadavky na výrobní a pracovní prostředky a zařízení tak, že zaměstnavatel je povinen zajistit, aby stroje, technická zařízení, dopravní prostředky a nářadí byly z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví při práci vhodné pro práci, při které budou používány; stroje, technická zařízení, dopravní prostředky a nářadí musí být vybaveny ochrannými zařízeními, která chrání život a zdraví zaměstnanců, a dále v rozporu s ustanovením § 3 odst. 1 písm. a) nařízení vlády číslo 378/2001 Sb., které stanoví, že minimálními požadavky na bezpečný provoz a používání zařízení v závislosti na příslušném riziku vytvářeném daným zařízením jsou používání zařízení k účelům a za podmínek, pro které je určeno, v souladu s provozní dokumentací; zaměstnavatel může stanovit další požadavky na bezpečnost místním provozním bezpečnostním předpisem, a to minimálně v rozsahu daném normovou hodnotou.

26 Z listin obstaraných Státním úřadem inspekce práce, zejména výsledků kontroly, fotografií, nebylo zjištěno, že by v době kontroly některá podstatná zařízení na předmětné fréze chyběla. Skutečnost, že tato zařízení byla na pile k dispozici, prokazují i některé listiny předložené obžalovaným, včetně náčrtku frézy. Podstatnou otázkou však je, zda tato přídatná řízení byla k dispozici dne [datum]. Svědci [příjmení] s [jméno] vypovídali tak, že fréza se standardně používala se všemi přídatnými zařízeními a žádné kryty z ní nebyly sundávány. Svědek [příjmení] sice připustil, že litinový kryt na fréze se při práci ucpával, ale nikdy nefrézovali s otevřeným krytem, protože by všude létali třísky. Oba svědci potvrdili, že se na fréze obráběli tří až čtyřmetrové trámy. Vzhledem k zaujatému postoji, dle něhož oba svědci na fréze pracovali toliko ráno do asi 8:00 hodin, a nikoli v době úrazu, však svědci nebyli schopni vyjádřit se k otázce, zda byla všechna ochranná zařízení na místě v době úrazu. Naopak svědek [příjmení] uvedl, v době úrazu na fréze kryt ani podavač nebyl, a to i kvůli tomu, že s ohledem na délku trámů bylo zapotřebí k obsluze čtyř lidí, z nichž dva drželi trám na koncích, a dva jej přitlačovali ručně do frézy. Shodně vypovídal svědek [jméno] [příjmení], který naprosto shodně s [příjmení] popsal práci čtyř lidí na fréze při obrábění trámu rozhodného dne, kdy nebyl na fréze automatický podavač, ale trám přitlačovali zaměstnanci pily a uvedl, že odsávačka pilin na fréze se pořád ucpávala, proto se pila často zastavovala, aby piliny nelétaly do očí, měl pak za to, že právě kvůli odlétávání pilin došlo k úrazu. Svědek [příjmení] [příjmení] uvedl, že na fréze se v rozhodný okamžik nepoužíval kryt, který ležel vedle frézy, a to právě kvůli tomu, že se často ucpávala a zdržoval práci. Tento svědek rovněž negoval, že by se při práci používaly podavače či opěrné stojánky. Shodně pak vypovídal i svědek [jméno] [příjmení], který uvedl, že kryt u odsávání sice na fréze byl, ale protože byl napojený na špatnou (tenkou) trubku, tak se ucpával třískami, takže odsávání bylo špatné a kryt v podstatě



chyběl, rovněž pak potvrdil, že byl k fréze i podavač, který se ale nepoužívala a trám k fréze většinou přitlačoval jeden až dva lidé, zatímco další dva trám drželi. Svědek rovněž uvedl, že fréze měla řadu závad, a že obžalovaného zajímala pouze rychlost práce, nikoli její bezpečnost. Podobně i svědek [jméno] [příjmení] uvedl, že ke stroji byla přídavná zařízení k dispozici, ale v den úrazu je pracovníci na fréze neměli. Svědek [jméno] [příjmení] věděl o chybějícím krytu na fréze toliko od ostatních pracovníků, zaznamenal však, že v rozhodný den nebyl u frézy používán podavač, neboť trám do frézy podávali zaměstnanci ručně. Poškozený [celé jméno poškozeného] pak vypovídal zcela ve shodě s výše uvedenými šesti svědky a uvedl, že k odsávání na fréze patřilo víko, které mělo zabránit létajícím třískám, ale to se však nepoužívalo kvůli neustálému ucpávání, rovněž pak popsal, že k úrazu došlo při tom, kdy přitlačoval trámek ručně do frézy. Technická dokumentace k fréze přitom v bodě 16. (viz čl. 128) stanoví, že při frézování musí být použito přitlačných per nebo jiného přitlačného zařízení (např. posouvač), odsouvač rukou musí být dobře seřízen, aby bylo zabráněno jakémukoliv dotyku ruky s nástrojem a kryty a veškeré příslušenství musí být na stole dobře připevněny.

27 S ohledem na uvedené má soud za to, že je irelevantní, že příslušná zařízení na dílně k dispozici byla, jestliže se při práci kvůli zvýšení rychlosti práce a druhu obráběného materiálu nepoužívala, a to dokonce nejen s vědomím obžalovaného, ale nejspíše na jeho popud, jestliže svědky [příjmení] i [příjmení] zdůraznili, že prioritou pro obžalovaného byla především rychlost práce. Jednoznačně totiž bylo výše uvedenými svědeckými výpověďmi prokázáno, že u frézy nebyl při frézování automatický podavač, ale jeho funkci vykonávali zaměstnanci pily, a to konkrétně i poškozený [celé jméno poškozeného] v době úrazu, jak níže rozvedeno. Pokud jde o odsávání, vyplývá ze svědeckých výpovědí, že kryt pro odsávání byl buď sundaný, nebo kvůli své nevyhovující úpravě nefunkční, což v každém případě vedlo k nadměrnému odlétávání třísek od stroje. Proto má soud i výše popsané žalobní tvrzení uvedenými svědeckými výpověďmi za prokázané. Uvedený závěr o poměrech na předmětném pracovišti pak jen dokazuje protokol z kontroly Oblastního inspektorátu práce pro Jihočeský kraj a Vysočinu (viz čl. 106-181), který zaznamenal na pile celkem 47 různých závad v porušení předpisů upravujících bezpečnosti či pracovněprávní podmínky. Signifikantní je v tomto směru i to, že podle téměř všech svědků na pile docházelo k problémům se včasností výplat, v podstatě do značné míry záleželo na asertivních schopnostech zaměstnance, zda se mu u obžalovaného podařilo vymoci výplatu či nikoli.

28 Poslední částí obvinění obžalovaného pak je, že v důsledku předchozích pochybení obžalovaného, který měl zajistit bezpečnost práce na pracovišti, došlo dne 7. 4. 2014 kolem 11:30 hodin, kdy poškozený [celé jméno poškozeného] spolu s dalšími zaměstnanci společnosti podle pokynu obžalovaného opracovával na tomto stroji trámky ze syrového dřeva o délce 2 – 4 metry, které museli zaměstnanci ručně ke frézovacímu nástroji přitlačovat, ke kontaktu prstů pravé ruky poškozeného [celé jméno poškozeného] s frézovacím nástrojem a k amputaci posledního článku a částečně středního článku druhého a třetího prstu pravé ruky, v důsledku čehož má nadále výrazně omezenou úchopovou funkci pravé ruky, v důsledku čehož má nadále výrazně omezenou úchopovou funkci pravé ruky, po dobu 4 týdnů byl lékařsky ošetřován a nejméně po dobu 6 měsíců výrazně omezen v běžných denních aktivitách a možnosti pracovat, došlo tedy k těžkému poranění představující u poškozeného zmrzačení a déletrvající poruchu zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. a), i) trestního zákoníku.

29 Pokud jde o samotné okolnosti úrazu, poškozený [celé jméno poškozeného] sice lékařům původně nahlásil poranění okružní pilou doma, uvedl však, že tomu bylo na popud obžalovaného, čemuž soud na základě dále rozvedených skutečností uvěřil. Poškozený [celé jméno poškozeného] totiž zejména podrobně popsal, že k úrazu došlo při frézování trámku na pile po té, kdy mu obžalovaný po obědové pauze řekl, aby šel pomoci chlapům na frézku a přitlačoval trámy na stroj. Frézovalo se ne úplně suché dřevo z borovice, trámy byly dlouhé 3-4 metry. Na fréze dělal se svědky [příjmení], [příjmení], a [jméno] [jméno]. Protože mu při frézování vletla do obličeje tříska, uhnul pohledem, a v tu chvíli přišla jeho ruka do kontaktu s frézou, neboť trám už končil. Po úraze

k němu přistoupil svědek [příjmení], který ho odvedl za obžalovaným. Svědek [příjmení] se obžalovaného ptal, zda má zavolat sanitku, ale obžalovaný odpověděl záporně s odůvodněním, že by se pak vědělo, kde se to stalo. Následně poškozeného do nemocnice odvezl jeden z pracovníků pily. Jeho výpověď v tomto bodě zůstala konstantní i při opakovaném výslechu. Svědek [příjmení] popsal okolnosti úrazu poškozeného shodně. Potvrdil, že k němu došlo kvůli odlétajícím třískám, a rovněž i to, že v tu chvíli na fréze pracovali se svědkem [příjmení] a ještě další osobou, neboť tam byli čtyři. Svědek se domnívá, že poškozeného po úraze odvedl svědek [příjmení] za obžalovaným. Svědek [jméno] naopak popřel, že by byl úrazu přítomen, viděl pak pouze zraněného poškozeného, když šel z haly ven, ale v době, kdy se úraz stal, měl pracovat jinde. Svědek [jméno] však dále ale potvrdil, že na fréze se sice opracovávaly i suché a polosuché hranoly, ale většinou byly syrové, čímž myslel, že nikde neležely na proschnutí. Svědek [příjmení] rovněž popřel, že by byl úrazu přítomen, neboť na fréze se svědkem [jméno] pouze ráno asi do 8 - 9:00 hod. Přímo úraz viděl také svědek [příjmení] [příjmení], který uvedl, že pracoval na hoblovce, viděl na frézu, kde pracovali 3-4 lidé, z nichž dva přitlačovali trám do frézy, jedním z nich byl poškozený, který se najednou držel a za ruku a odcházel, což bylo dle svědka kvůli tomu, že mu mašina chytl rukavici a strhla ruku dovnitř, což mu vzalo prsty. Svědek rovněž vyloučil, že v danou chvíli kvůli provozu frézy nemohl pracovat na hoblovce. Očitým svědkem úrazu byl rovněž [jméno] [příjmení], který popsal, že najednou viděl kluka, který poskakuje a drží si ruku u břicha, načež se od chlapů, kteří tam dělali, dozvěděl, kvůli pilině, která ze stroje odlétla na obličej, poškozený strčil ruku do frézy. Na fréze v tu chvíli pracovali tři nebo čtyři lidé, jedním z nich byl, klučina [jméno], který poškozeného odvedl z dílny. Svědek [jméno] [příjmení] stál dle svého vlastního vyjádření i vyjádření svého otce [jméno] [příjmení] v okamžik úrazu zády k fréze, ale potvrdil, že po úraze se poranění poškozeného začalo řešit, a to i za účasti obžalovaného. Rovněž svědek [jméno] [příjmení] stál v okamžiku úrazu zády ke stroji, ale uvedl, že ví, jak se to stalo. Když se otočil, byl už poškozený pryč, na místě byla jen pohozená rukavice, načež se od ostatních dozvěděl, jak k úrazu došlo, což pospal shodně s výpověďmi výše uvedených očitých svědků. Před úrazem pracovali s poškozeným [příjmení], [obec] a [jméno]. Úraz poškozeného neviděl přímo ani svědek [jméno] [příjmení], neboť byl v jiné části haly. Tento svědek ale jednoznačně potvrdil, že v okamžiku úrazu byl u stroje s poškozeným [celé jméno poškozeného] i svědek [jméno] [příjmení]. Toto tvrzení svědka nijak nezpochybňuje ani jeho čestné prohlášení předložené obžalovaným (viz čl. 364). Pouze z doslechu se pak o úrazu poškozeného doslechl svědek [příjmení], který byl v jiné hale, i svědek [příjmení], který nastoupil na pilu až po úrazu.

30 Soud tedy uzavírá svá zjištění z výše popsaných výpovědí, že byla nad veškerou pochybnost potvrzena verze okolností úrazu, tak jak je popsal poškozený [celé jméno poškozeného], jehož výpověď bezrozporně popisují další tři očití svědci ([příjmení], [anonymizována dvě slova] a [příjmení]), přičemž další dva svědci ([anonymizována dvě slova] a [příjmení]) vnímali úraz bezprostředně po tom, kdy se odehrál. Svědci [příjmení] a [jméno], kteří uvedli, že okamžiku úrazu nebyli přítomni, vypovídali dle soudu nepravdivě, neboť jejich tvrzení vyvrací výpovědi poškozeného a svědků [příjmení], [příjmení], [příjmení] a [příjmení]. Svědek [jméno] pak dosvědčil, přičemž jinak vypovídal zjevně ve prospěch obžalovaného, tvrzení poškozeného, že na fréze se v danou chvíli opracovávalo syrové dřevo, tedy dřevo ne zcela vyschlé, jak naopak tvrdil obžalovaný. Pokud pak obžalovaný zpochybňoval přítomnost svědka [příjmení] rozhodného dne v zaměstnání s ohledem na absentující podpis na docházkovém listu (viz čl. 197, 200, 287), je nutno konstatovat, že kromě výše uvedených svědeckých výpovědí toto tvrzení obžalovaného vyvrací též jiné listinné důkazy. V přehledu odpracovaných hodin v měsíci dubnu 2014 (viz čl. 195) je totiž zaznamenáno, že toho dne svědek [příjmení] odpracoval 8 hodin, přičemž dle výplatního lístku za měsíc duben 2014 (viz čl. 288) celkový počet hodin proplacených [právnícká osoba] [právnícká osoba], svědkovi těchto 8 hodin práce započítává. Vzhledem ke znění dohody ze dne [datum] (viz čl. 145, 201) pak má soud za to, že poškozený byl v době úrazu zaměstnancem [právnícká osoba] [právnícká osoba] Pro naprostou nevěrohodnost pak soud nepřistoupil na tvrzení obžalovaného,

že pro takový případ udělil poškozenému pokyn nepokračovat v práci ještě před tím, než k úrazu došlo.

31 Samotnou povahu a příčinu vzniku poranění poškozeného [celé jméno poškozeného] objektivizují lékařské zprávy (viz čl. 103-108), rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti (viz čl. 109) a znalecký posudek [anonymizováno] [příjmení] včetně jeho doplnění, a podstatná byla v tomto bodě rovněž doplňující výpověď poškozeného [celé jméno poškozeného]. Daná otázka pak byla, jak výše uvedeno, předmětem dalšího dokazování v hlavním líčení konaném po rozhodnutí dovolacího soudu. Znalec původně výše popsané poranění poškozeného označil ze soudně lékařského hlediska za těžké pro poškození důležitého orgánu s výrazným omezením úchopové funkce u praváka. Obvyklou dobu léčení stanovil na 4 týdny. Dále uvedl, že takové poranění bylo způsobeno ostrým předmětem, který působil na druhý a třetí prst pravé ruky, přičemž seříznutí frézkou u dřevoobráběcího stroje může vznik takového poranění vysvětlit. V hlavním líčení pak znalec uvedl, že k typu nástroje, který poranění způsobil, není schopen se vyjádřit jinak než obecně tak, že to musel být nástroj ostrý, nikoli tupý, připustil, že by tím nástrojem mohla být i okružní pila. Ve svém doplňujícím znaleckém posudku znalec na těchto závěr v zásadě setrval. Upřesnil, že za poškození důležitého orgánu je třeba považovat nejen takové porušení některého z tělesných orgánů, při němž vzniká nebezpečí pro život, ale také tehdy, kdy vzniká jiný závažný a déle trvající nebo trvalý následek. V daném případě pak znalec spatřuje existenci trvalého následku u důležitého orgánu. Vyjasnil, že důležitým orgánem nejsou jenom nitrolební a nitrobřišní orgány, ale např. i břišní, hrudní stěna, ale i kůže a kloub, přičemž v daném případě poškozený přišel minimálně o dva klouby, tedy konečné, mezičláňkové klouby druhého a třetího prstu. Zjednodušené řečeno tak soudní znalec poškozením důležitého orgánu spatřoval právě trvalý následek spočívající ve ztrátě posledního mezičláňkového kloubu a omezení funkce mezičláňkového kloubu prostředního toho druhého, třetího prstu pravé ruky mezičláňkových kloubů, které mají vliv na úchopovou funkci ruky. Dále se znalec podrobně vyjádřil k hodnocení trvání poruchy zdraví v daném případě. Připustil, že následky poranění se mohly hojit déle než 4 týdny, a to zejména pokud zranění vyžádalo léčbu alespoň léky na tlášení bolesti a převazy. V tomto ohledu pro porovnání připodobil poranění k hojení následků prostých zlomenin posledních a prostředních článků prstů ruky, které bývají z pohledu soudního lékařského hlediska ve většině případů hodnoceny jako těžké poranění pro vážnou delší dobu trvající poruchu zdraví s obvyklou délkou léčení 8 až 10, resp. až 12 týdnů, podle typu zlomení a typu toho článku. Dále uvedl, že i adaptace na následky zranění spočívajícího v chybějící části ruky trvá minimálně několik týdnů, nejdéle však rok. Nicméně vzhledem k tomu, že znalec měl objektivizovanou dobu léčení u poškozeného pouze po dobu 4 týdnů, neboť ten již po té nevyhledával lékařskou pomoc, setrval na svém závěru, že v daném případě se o vážnou delší dobu trvající poruchu zdraví nejednalo. Poškozený se pak ve své doplňující výpovědi podrobně vyjádřil k následkům svého zranění. Jasně deklaroval svou snahu nezveličovat dopady poranění do svého života, na druhou stranu vysvětlil z jakých důvodů po 4 týdnech od zranění už nechodil k lékaři, nicméně pokračoval ještě nejméně dva měsíce v samoléčbě utišujícími léky na bolest a převazováním mokvavých ran, z nichž tekl hnis. Celkem se tedy léčil takto nejméně tři a půl měsíce, přičemž celkově dle poškozeného jeho adaptace na chybějící části prstů trvala asi rok, kdy pocíťoval poškozený, že ruka funguje jinak než dříve, rány byly citlivé, a nemohl vykonávat činnosti, které předtím zvládal bez potíží. Asi po půl či třičtvrtě roce však byl poškozený již opět schopen pracovat, a našel si skutečně brigádu. Poškozený dále uvedl, že dnes již omezení v podstatě nepocíťuje, přivykl mu, v práci se omezen necítí vůbec, a to vše přesto, že pokud byl znalcem vyzván k demonstraci úchopu tužky, předvedl sice, že tužku zvládne držet, avšak jiným způsobem než je obvyklý, a především si nejprve tužku zvedl levou rukou, a teprve po té vložil do ruky pravé. S ohledem na uvedené skutečnosti měl soud existenci těžké újmy na zdraví poškozeného za prokázanou hned ze dvou důvodů, jednak pro výrazné omezení úchopové funkce, a jednak jako vážnou poruchu zdraví, která ve skutečnosti trvala výrazně déle než po dobu 4 týdnů, kdy byl poškozený lékařsky ošetřován, jelikož byl kvůli hojení poranění a přivykání jeho trvalým následkům nejméně po dobu 6 měsíců, tedy minimálně po dobu

než si obstaral brigádní přivýdělek, výrazně omezen v běžných denních aktivitách a možnosti pracovat.

32 Ohledně dalších podstatných skutečností následujících po shora popsaném úrazu soud zjistil, že poškozeného [celé jméno poškozeného] do nemocnice odvezl svědek [příjmení] [příjmení], který to jednoznačně uvedl ve své svědecké výpovědi. Konkrétně popsal, že za ním kolem oběda, tedy asi kolem 11:00 hod., přišel obžalovaný [celé jméno obžalovaného], řekl mu, že se poškozenému stal úraz, a aby ho odvezl do nemocnice v [obec]. Potom za ním přišel poškozený se zavázanými prsty na pravé ruce, kterého hned odvezl do táborské nemocnice vozidlem obžalovaného [příjmení] [jméno]. Cestou měl strach, aby mu poškozený nezkolaboval, nijak se nebavili. Poté se vrátil na pilu, neboť mu to takto obžalovaný přikázal s tím, že poškozený si už odvoz zařídí. Skutečnost, že poškozeného odvezl do nemocnice právě svědek [příjmení], potvrzuje také svědek [jméno] [příjmení]. Zcela obsoletní je proto argumentace obžalovaného, že podle knihy jízd se svědek [příjmení] vrátil z [obec] až ve dvě hodiny odpoledne (viz čl. 209-291).

33 Svědecké výpovědi [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] dále prokazují, že asi půl hodiny po úraze obžalovaný přišel do haly za zaměstnanci, které instruoval tak, že mají, být zticha“ a, kdyby něco, tak nic“. Poškozený [celé jméno poškozeného] sdělil, že mu podobnou informaci potvrdil svědek [příjmení]. V tomto duchu byli zjevně také zaměstnanci [právníká osoba] [právníká osoba], vyzváni k podpisu listiny, v níž dne [datum] potvrzovali, že neviděli úraz poškozeného [celé jméno poškozeného] (viz čl. 289), což z velké většiny při svých svědeckých výpovědích vyvrátili. Obdobný charakter prvotního ovlivnění obžalovaným vykazují některé výpovědi svědků pro inspektorát práce, před soudem však tito svědci již vypovídali nezkresleně a pravdivě, s výjimkou svědků [příjmení] a [jméno]. Obžalovaný vysvětloval, že tato opatření učinil kvůli pokusu o ovlivnění zaměstnanců ze strany poškozeného [celé jméno poškozeného], které má dokládat jeho SMS zprávy (viz čl. 285-286). Poškozený [celé jméno poškozeného] však vysvětlil, že tuto zprávu zasílal toliko svědku [příjmení], kde apeloval na jejich přátelský vztah a vysvětloval mu, že je pro něj jeho pravdivé svědectví důležité, jelikož pro něj bylo nepochopitelné, že svědek [příjmení] v rozporu se skutečností potvrzoval verzi obžalovaného [celé jméno obžalovaného]. Zmiňovaná částka nebyla rozhodně míněna jako úplatek, ale jako nárok, který oprávněně náleží za poranění poškozenému. Svědek [příjmení] pak potvrdil přijetí zprávy, a to že jí vnímal jako pokus o uplacení. Pokusy o ovlivnění poškozeným další svědci nepotvrdili. Svědek [celé jméno poškozeného] st. pak ve shodě s poškozeným popsal komunikaci mezi ním a svědkem [příjmení] a popsal i jednání s obžalovaným po úrazu. Soud z těchto důkazů vyvodil, že aktivně se snažil ve prospěch své verze události ovlivnit svědky případu toliko obžalovaný, zatímco poškozený komunikoval pouze se svědkem [příjmení] způsobem, který odpovídal jeho překvapení nad tím, že jeho dlouholetý přítel nevypráví pravdu o událostech natolik důležitých pro poškozeného. To, že se svědek [příjmení] choval právě tímto způsobem, ostatně potvrzují i výše uvedené závěry soudu. Uvedený postoj obžalovaného k úrazu pak dle názoru soudu dostatečně vysvětluje, proč se úraz poškozeného neobjevil v knize úrazů (viz čl. 241-246), přičemž poškozený dále vypověděl, že opakovaně zasílal obžalovanému potvrzení o pracovní neschopnosti, zásilka však nikdy nebyla doručena.

34 Pokud tedy soud shrne popsanou důkazní situaci a z ní učiněné závěry, je nutno konstatovat, že verze události popisovaná obžalovaným nebyla prokázána. Obžalovaný je přitom osobou značně nevěrohodnou projevující jednoznačné sklony ke zcela tendenčnímu výkladu reality, a to způsobem, který již v daném případě nese jisté patologické rysy, z tohoto důvodu si sám v řadě případů protičeří. Podobná charakteristika pak pochopitelně stíhá i výpovědi svědků, kteří přijali pohled obžalovaného na uvedené události za svůj, tedy zejména svědků [příjmení], [jméno], [příjmení] a částečně i [příjmení]. [příjmení] svědkyně [příjmení] a svědka [příjmení] jsou zjevně osobami naprosto oddanými obžalovanému, s nímž spolupracují dlouhá léta. Svědci [příjmení] a [jméno] pak v některých bodech vypovídali natolik odlišně oproti množství jiných svědeckých výpovědí, že lze uvažovat i o tom, zda v jejich případech účelovost výpovědi již nepřekročila hranice trestněprávní odpovědnosti. Listinné důkazy, které potvrzují verzi obžalovaného, pak byly

vyvráceny ostatními provedenými důkazy. Na druhou stranu má soud za bezpečně prokázaná všechna podstatná žalobní tvrzení, která plynou z důkazů zcela věrohodných, a to zejména svědeckých výpovědí zaměstnanců pily, kteří na rozdíl od svědků shora jmenovaných neprojeví žádné známky účelových tvrzení, a nebyli nijak zainteresováni na výsledků šetření ve prospěch poškozeného.

35 Podle názoru soudu je proto nepochybné, že obžalovaný ve shora popsané funkci nezajistil řádné proškolení poškozeného, neposkytl mu ochranné pomůcky a dal mu pokyn pracovat nebezpečným způsobem na fréze, což ve svém součtu vedlo ke shora popsanému zranění poškozeného. Právě skutečnosti, že poškozený nebyl dostatečně proškolen o bezpečnosti práce a ochraně zdraví při práci, neměl dostatečné ochranné pomůcky, zejména ochranné brýle, a pracoval na stroji přitlačováním hranolu do frézy, což měl jinak dělat automatický podavač, byly ve svém souhrnu příčinami vzniku poranění poškozeného, k němuž následně došlo po té, kdy byl poškozený ohrožen odletující třískou směřující na jeho obličej, a provedl v důsledku toho neopatrný pohyb rukou směrem do frézy. Jakkoli nelze zcela vyloučit, že někteří zaměstnanci v provozu řízeném obžalovaným skutečně v minulosti byli proškoleni o bezpečnosti práce a ochraně zdraví na pracovišti, měli přístup k ochranným pomůckám, a pracovali na strojích předepsaným způsobem, netýkala se taková situace rozhodně poškozeného [celé jméno poškozeného], a to jednoznačně z důvodů na straně obžalovaného. Soud má na základě všech zjištění rozvedených shora za to, že atmosféra v provozu obžalovaného byla spíše taková, že vznik pracovního úrazu byl toliko otázkou času. Společnost [anonymizováno] [právnícká osoba], se v danou chvíli zjevně nenacházela v dobré ekonomické kondici, obžalovaný nevyplácel zaměstnancům včas a řádně výplaty, a dnes již tato společnost dle vyjádření obžalovaného žádné zaměstnance nemá. Areál provozovny byl dle pořízené fotodokumentace a zjištění inspekce práce výrazným způsobem zchátralý, a kvůli špatné progresi podnikání [právnícká osoba] [právnícká osoba], obžalovaný najímal stále méně zkušené pracovníky, kteří na pile značně fluktovali. Obžalovaný zjevně v rozhodném období zcela rezignoval na zajištění standardních pracovních podmínek minimálně pro většinu svých zaměstnanců, soustředil se z jejich strany pouze na odvedení co největšího výkonu, a nedbal na rizikovost takového způsobu provozu pily. V důsledku jednání obžalovaného pak došlo k těžkému poranění poškozeného, jehož popis soud oproti obžalobě doplnil popisem nově zjištěných skutečností. Soud proto na základě všech výše uvedených důkazů z hlediska skutkového uzavírá, že nemá pochybností o tom, že obžalovaný se dopustil ve výroku popsaných jednání.

#### IV. Zamítnutí důkazních návrhů

36 Soud zamítl návrh obhajoby na doplnění dokazování výsledky svědků [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení], jakož i opětovný výslech [jméno] [příjmení], a rovněž důkaz notářským zápisem o výpovědi [jméno] [příjmení].

37 Pokud jde o výpovědi svědků [příjmení] a [příjmení] měl soud možnost tyto svědky slyšet osobně a jejich opětovné výpovědi v jakékoliv podobě by stěžímohly přinést něco nového. Pokud pak jde konkrétně o výpověď svědka [příjmení], ten neuváděl v notářském zápisu nic nového k věci samotné, ale spíše ke konspiračním teoriím obžalovaného. Podobně měl soud za nadbytečný opětovný výslech svědka [příjmení], neboť ten se dle názoru soudu vyjádřil ve věci dostatečně a úplně, a přitom nijak zásadně rozporně. Obžalovaný měl přitom možnost zúčastnit se jeho výslechu, které se toliko vlastním rozhodnutím zbavil, když se soudu z hlavního líčení, u něhož byl svědek vyslýchán, omluvil ze zdravotních důvodů, ačkoli dle vyjádření jeho ošetřujícího lékaře tyto nebyly takové povahy, že by mu bránily v účasti na hlavním líčení (viz úřední záznam na čl. 384).

38 Svědek [příjmení] je pracovníkem oblastního inspektorátu práce, svědek [příjmení] vyšetřujícím policistou v dané věci, kteří měli být vyslýcháni toliko ke konspiračním podezřením obžalovaného, které soud ovšem absolutně odmítá, a jak výše uvedeno, vzhledem k množství provedených důkazů a jejich jasné vypovídací hodnotě, by jejich výpovědi ve věci mohly přinést stěžím nových poznatků.

39 Obhajoba dále navrhovala provedení ještě dalších důkazů, a to jak v odvolacím řízení před Krajským soudem v Českých Budějovicích (návrhy na výslech shora uvedených svědků, znalecké posudky k pravosti podpisu poškozeného [celé jméno poškozeného] a způsobu používání frézy, výslech svědka [příjmení]), tak v dalším hlavním líčení před Okresním soudem v Táboře (znovu návrhy na výslech shora uvedených svědků a revizního znaleckého posudku nebo posudku znaleckého ústavu z oboru soudního lékařství). Pokud jde o opakování výslechů osob vyslechnutých při hlavním líčení dne 23. 2. 2016 je možno odkázat na shora uvedené závěry. Provedení znaleckých posudků navrhovaných v rámci odvolacího řízení považuje soud za zcela nadbytečné pro přijetí odpovídajících závěrů, když dané otázky lze zodpovědět na základě ostatních provedených důkazů. Vyslýchání svědka [jméno] [příjmení] nemá dle názoru soudu již proto, že dle výpovědi svědků [příjmení] a [příjmení] nemohl být přítomen tvrzenému rozhovoru. Konečně pokud jde o revizní znalecké zkoumání v oboru soudního lékařství, domnívá se soud z důvodů, které jsou podrobně rozvedeny v části odůvodnění rozsudku věnované právnímu posouzení věci, že ani toho není v danou chvíli potřeba, neboť soud může jakožto z dostatečných vycházet již z důkazů provedených v rámci řízení.

## V. Obhajoba obžalovaného

40 Obhajoba obžalovaného v daném případě obsahově pak směřovala v drtivé většině do rozporování skutkové stavu věci, a jak s takovou se s ní soud v převážně většině vyrovnal výše při odůvodnění skutkových závěrů s tím, že s dalším argumentem soud polemizuje níže samostatně, neboť v tomto případě leželo důkazní břemeno na straně obhajoby obžalovaného.

41 Podstatným argumentem obhajoby obžalovaného bylo v daném případě zejména tvrzení obžalovaného o tom, že ještě před úrazem poškozeného došlo k propuštění poškozeného [celé jméno poškozeného] ze zaměstnání. Obžalovaný toto své tvrzení prokazoval docházkovým listem (viz čl. 197), která má jednak potvrzovat odchod poškozeného v 11:00 hod. a existenci ukončení dohody o provedení práce s poškozeným, které je zde rukou zaznamenáno, jakož i stejnopisem dohody o provedení práce (viz čl. 201, 203) obsahující dodatek, „Dohoda ukončena 7. 4. 2014 z důvodu opakovaného porušení BOZP a PO. Kouřící u sušícího zařízení. počet odp. hod 5 hod.“. Verzi obžalovaného má také potvrdit výpověď svědkyně [příjmení], která skutečně uvedla, ten byla toho dne v práci toliko od 8:00 do 11:00 hod., a těsně před 11:00 hod. byl obžalovaný v kanceláři s poškozeným a svědkem [příjmení], kde proběhla jistá hádka, něco zde sepisovali a obžalovaný následně sdělil svědkyni, že byl poškozený [celé jméno poškozeného] propuštěn z práce. Svědkyně však přímo neznamenala, že by poškozený na pracovišti užíval drogy, jen se o tom něco povídalo. Obžalovaný pak svědkyni kolem 11:00 hod. odvezl do Tábora. Svědek [jméno] [příjmení] ovšem popřel, že by byl někdy přítomen u situace, při které obžalovaný někoho vyhodil z práce. Svědek [příjmení] dále uvedl, že když šel na oběd, viděl mluvit poškozeného s obžalovaným, měli údajně mluvit o tom, že poškozený kouřil u nějakého stroje. Svědek také uvedl, že právě on našel na pracovišti PET lahev s náhubkem, která měla sloužit ke zneužívání marihuany, a kterou předal obžalovanému. Svědek viděl, že z této lahve kouřili [příjmení], [příjmení] a [celé jméno poškozeného], ale neviděl je to užívat přímo při práci. Obžalovaný pak konečně předložil na prokázání svého tvrzení nahrávku z počátku listopadu 2015 (viz čl. 406) a přepis této nahrávky (viz čl. 408-410), které zachycují jeho rozhovor se svědkem [jméno] [příjmení]. Ostatní zaměstnanci pily nic o kouření marihuany na pracovišti poškozeným nevěděli, nevěděli ani o propuštění poškozeného ještě před úrazem. Poškozený [celé jméno poškozeného] pak jednoznačně popřel, že by v 11:00 podepsal docházkový list, a že by s ním obžalovaný jakkoli dne 7. 4. 2014 řešil propuštění z práce.

42 Uvedené důkazy soud hodnotil jako zcela nedostatečné k prokázání shora uvedeného tvrzení obžalovaného. Nutno připomenout, že dohoda o provedení práce byla dvoustranným právním jednáním, které vyžaduje obdobnou formu rozvázání dohody nebo jednoznačně prokázané doručení jednostranné výpovědi poškozenému. Takovéto důkazy však obžalovaný soudu nepředložil. Poškozený pravost svého podpisu na docházkovém listu popřel, a i za situace, pokud

by pravý byl, by nijak nepotvrzoval rukou dopsané prohlášení obžalovaného o propuštění poškozeného z dohody o provedení práce. Podobně dodatek o propuštění obsahuje toliko stejnopis dohody o provedení práce předložený obžalovaným, zatímco na stejnopisu předloženém poškozený takové vyjádření absentuje (viz čl. 145). Uvedené tedy znamená, že obžalovaný měl jednoznačně možnost dopsat uvedená vyjádření na docházkový list i dohodu o provedení práce kdykoliv zpětně a účelově, a to včetně vyznačení času odchodu, neboť po odvezení poškozeného do nemocnice zůstala pochopitelně kolonka o jeho odchodu prázdná. Podle názoru soudu pak obžalovaný této možnosti využil, a jedině proto nyní může argumentovat těmito listinami. Obžalovaný byl přitom již bezprostředně po úrazu dle svědeckých výpovědí uvedených shora připraven existenci pracovního úrazu poškozeného [celé jméno poškozeného] utajit, a vyhotovení takto podvržených listin tedy to do rámce tohoto postupu zapadá. Ostatně ochota a připravenost obžalovaného podvrhovat ve svůj prospěch jakékoliv listinné důkazy je soudu dobře známa z předchozího případu obžalovaného. V daném případě jí pak kromě výše uvedených listin, které jsou zjevně v rozporu se skutečností, dokládá pregnantně i dohoda mezi společnostmi [anonymizováno] [právnícká osoba], a [právnícká osoba], o použití bezpečnostních listů a tyto bezpečnostní listy (viz čl. 219 – 229). Dohoda i většina bezpečnostních listů je totiž datována dnem 1. 7. 2012, ale na dvou bezpečnostních listech tvořících přílohu dohody se zcela nepochopitelně objevuje datum 1. 7. 2014. Soud je i s ohledem na ostatní zjištění ve věci toho názoru, že tyto listiny byly vytvářeny obžalovaným až ex post po úrazu poškozeného, aby posílily pozici obžalovaného, jelikož jen stěží se pisatel píšící listinu v roce 2012 přepíše tak, že uvede rok 2014, zatímco se poměrně jednoduše může stát, že pisatel datující několik listin v roce 2014 datem dřívějším, nevědomky uvede právě rok aktuální. Všechny listiny totiž navenek vyhlížejí tak, že byly tvořeny společně a vysvětlení obžalovaného o důvodech rozličných dat je zcela nevěrohodné.

43 S ohledem na uvedené sklony obžalovaného proto nelze z docházkového listu a paré dohody o provedení práce v držení obžalovaného bez dalšího vyvozovat ničeho podstatného. Výpověď svědkyně [příjmení] pak nejen odporuje ostatním důkazům o průběhu úrazu poškozeného, ale je dokonce v přímém rozporu s výpovědí svědka [příjmení], který popřel tvrzení svědkyně, že byl přítomen jednání obžalovaného a poškozeného o propuštění z práce. Mimoto neodpovídá ani popisu svědka [příjmení], který viděl rozhovor poškozeného a obžalovaného venku, nikoli v kanceláři. Soud má proto výpovědi svědků [příjmení] a [obec] za zjevně účelové, a proto nevěrohodné a nijak nepotvrzující, že obžalovaný skutečně dne [datum] v 11:00 hodin propustil poškozeného ze zaměstnání, a ten z něj v tuto hodinu odešel. Navíc, pokud by tomu tak bylo, postrádá soud jakoukoliv logiku v tom, aby poškozený v 11:30 hod. pokračoval v práci, což bylo prokázáno důkazy rozebranými shora.

44 Navíc nebyla prokázána ani existence tvrzeného důvodu výpovědi poškozeného z práce. Tvrzení svědka [příjmení] o zneužívání drog jsou kromě své účelovosti i značně nekonkrétní. Obžalovaným předkládaný „stěžejní“ důkaz, tedy nahrávka rozhovoru s [jméno] [příjmení] rovněž nic podstatného neprokazuje. Tato nahrávka obsahuje rozhovor obžalovaného se svědkem [jméno] [příjmení], při němž obžalovaný cíleně zavede rozhovor na zneužívání drog, svědek [příjmení] pak potvrzuje informace o výskytu drog na penzionu v [anonymizována dvě slova], a následně na sugestivní dotazy obžalovaného mimochodem přitaká, že marihuanu užívali i další osoby jmenované obžalovaným na pile, ovšem v situaci, kdy je jeho pozornost primárně soustředěna na informaci obžalovaného, že svědkovi byly ukradeny jeho pracovní nástroje. Zde je pak také třeba připomenout shora uvedená zjištění, že svědek [příjmení] uzavřel dohodu o provedení práce teprve dne 4. 4. 2016, těžko se tedy mohl nějaké dlouhodobě před dnem úrazu oddávat spolu s poškozeným na pracovišti zneužívání drog. Svědek [příjmení] do práce nastoupil teprve dne 7. 4. 2014, tedy v samotný den úrazu, a mohl tedy jen stěží mít osobní poznatky o poměru poškozeného k drogám v době předcházející úrazu. Ostatně i původní prohlášení obžalovaného na docházkovém listu a dohodě o provedení práce a výpověď svědka [příjmení] zmiňují jako důvod

výpovědi kouření na pracovišti, nikoli užívání omamných látek, což je v obou případech podle názoru soudu až pozdější, a pochopitelně zcela účelová konstrukce obžalovaného.

45 V dalším pak bylo obhajobou obžalovaného opakovaně poukazováno na konspiraci orgánů činných v trestním řízení proti osobě obžalovaného. Tento náhled však dle názoru soudu plyne spíše z ignorace faktů obžalovaným a koresponduje patrně s pojetím světa, v němž mentálně setrvává obžalovaný, soud však žádné známky takového spiknutí vůči obžalovanému v daném případě neshledal.

46 Nově, a zjevně v reakci na skutečnost, že ani dovolací soud výše popsanou obhajobu obžalovaného nereflektoval, se začal obžalovaný soustředit na tvrzení, že vedle okamžitého propuštění z pracovního poměru dal i poškozenému i poněkud schizofrenní pokyn, aby se po obědě nevracel do práce, i kdyby zůstal zaměstnancem. Do očí bijící účelovost tohoto tvrzení zvýrazňuje i to, že tento rozhovor obžalovaného s poškozeným má nově dosvědčit svědek [příjmení], o němž se dosud obžalovaný (jakožto i o nově tvrzených skutečnostech) do doby vyhlášení původního rozsudku soudu I. stupně nezmiňoval, ale také o něm nemluvili svědci [příjmení] a [příjmení], kteří se přitom daného rozhovoru měli zúčastnit a vyjádřili se i k přítomným osobám. Soud měl proto i tuto obhajobu za zcela nepodloženou a účelovou.

47 Ze všech uvedených důvodů má proto soud obhajobu obžalovaného za vyvrácenou.

48 Obhajoba dále navrhovala, aby soud v dané věci zastavil trestní stíhání obžalovaného dle § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu s ohledem na probíhající trestní stíhání obžalovaného ve věci vedené Krajským soudem v Českých Budějovicích sp. zn. 20 T 33/2016. Soud však v dané věci musí upozornit, že obžalovanému sice v tomto trestním stíhání věci hrozí přísný postih, avšak věc dosud není skončena ani nepravomocně, a nelze tedy v tuto chvíli ještě dovozovat, zda skutečně dojde k odsouzení a potrestání obžalovaného. Navíc soud poukazuje na to, že i pokud by byl obžalovaný v citované věci potrestán, nepřichází zde v úvahu ukládání souhrnného trestu k rozsudku ve věci právě projednávané, nýbrž s ohledem na zákonná pravidla pro ukládání souhrnného trestu a časové vymezení trestné činnosti žalované u Krajského soudu v Českých Budějovicích pod sp. zn. 20 T 33/2016, by byl ukládán souhrnný trest ve vztahu k dřívějším odsouzením obžalovaného Okresním soudem v Táboře ve věcech sp. zn. 1 T 115/2012 a 6 T 50/2014. Vzhledem k těmto skutečnostem, k povaze a následkům projednávané činnosti a skutečnosti, že obžalovaný dosud v této věci nijak nepřijal vlastní odpovědnost, natož aby se poškozenému byť jen omluvil, nemůže soud považovat aktuálně obhajobou akcentované skutečnosti za dostatečně relevantní pro zvolení navrhovaného postupu.

## VI. Právní posouzení

49 Po právním posouzení skutku popsaného ve výroku soud konstatuje, že obžalovaný se dopustil přečinu těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku, neboť jinému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví tím, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho funkce.

50 Z provedeného dokazování je nepochybné, že poškozenému vznikla v důsledku pracovního úrazu těžká újma na zdraví. Soud tento závěr opírá mimo lékařských zpráv jak o znalecký posudek [anonymizováno] [příjmení] a jeho doplnění, tak o doplněnou výpověď poškozeného. Nálezací soud byl i za situace, kdy znalec setrval na svém hodnocení poranění poškozeného jako poškození důležitého orgánu, vázán právním názorem soudu dovolacího, který vyložil, z jakých důvodů se v daném případě nejedná o těžkou újmu podle § 122 odst. 1 písem e) trestního zákoníku. Znalec na druhou stranu jasně a přesvědčivě vyložil, že v daném případě došlo u poškozeného k nastolení vážného a trvale chorobného stavu charakterizovaného ztrátou a omezením hybnosti kloubů u pravé ruky. Jedná se přitom o poranění osoby, která dosud pracovala a pracuje jen manuálně, přičemž došlo k výraznému omezení úchopové funkce jeho dominantní ruky, a to především tzv. špetkového úchopu, který omezuje především jemnou motoriku. S ohledem na to se soud



domnívá, že je v daném případě nejpřílehavější posoudit právně ztrátu podstatné části končetiny u poškozeného jako zmrzačení podle § 122 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Tomuto závěru dle názoru soudu odpovídají i dosavadní judikатурní závěry, neboť oproti závěrům v rozhodnutí R 45/1990 v daném případě došlo k oddělení části ruky, nedošlo replantaci, přičemž byla výrazně omezena úchopová funkce u manuálně pracujícího dělníka. Ačkoli pak letité stanovisko R II/1965 konstatuje, že není zmrzačením ztráta některého prstu, vyplývá z podrobného rozboru stanoviska, že v daném případě je ve skutečnosti tento závěr vztažen na ztrátu prstu nohy, přičemž soudní znalec v řízení mj. podrobně vysvětlil výrazný kvalitativní rozdíl, takových ztrát. Mimoto vzhledem ke skutečnostem sděleným o době léčení zranění poškozeným a průběhu jeho adaptace na zranění, které v zásadě odpovídají i odborným znalostem znalce, který je však v daném případě nemohl uplatnit pro chybějící lékařské zakotvení takových skutečností, kvalifikoval soud poranění poškozeného i jako vážnou déle trvající poruchu zdraví ve smyslu ustanovení § 122 odst. 1 písm. i) trestního zákoníku. V tomto směru je třeba poukázat zejména na to, že judikatura sice zakotvila rozhodnou kvalifikační dobu 6 týdnů, ale nikoli výlučně. V daném případě lze považovat vzhledem k trvalým následkům za dobu dostačující i dobu kratší než 4 týdny, především však ze zcela věrohodného popisu poškozeného vyplývá, že ve skutečnosti byla doba zhojení všech důsledků jeho zranění výrazně delší, a to nejméně půlroční.

51 Soud rovněž zvažoval kvalifikaci poranění poškozeného dle § 122 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku, avšak sám poškozený deklaroval, že se v pracovním zařazení dokázal s následky poranění vyrovnat. Podobně byla jako alternativa závěru o zmrzačení poškozeného zvažována právní alternativa kvalifikace jeho poranění jako zohydění dle § 122 odst. 1 písm. h) trestního zákoníku, pro viditelnost tohoto zranění, trvalá, hyzdící změna těla, která mění vzhled poraněného a vzbuzuje ošklivost a odpor, avšak ze shora uvedených důvodů měl soud kvalifikaci zranění jako zmrzačení za přílehavější.

52 Ke vzniku této újmy přitom vedlo zanedbání pravidel bezpečnosti, za jejichž dodržování byl v daném provozu odpovědný právě obžalovaný. Naopak nebylo zjištěno, že by své povinnosti porušil poškozený, který se v daném případě řídil při výkonu práce právě pokyny obžalovaného.

53 Rovněž otázka zavinění obžalovaného je nepochybná, a to včetně zavinění ve vztahu k těžké újmě na zdraví poškozeného, neboť povaha zjištěných okolností dovoluje soudu v daném případě dovodit, že se ze strany obžalovaného jednalo o hrubou nedbalost ve smyslu ustanovení § 16 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, kdy obžalovaný věděl, že může zanedbáním svých povinností porušit nebo ohrozit zájem chráněný trestním zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové porušení nebo ohrožení nezpůsobí. Uvedenou povědomost kromě celkových poměrů v provozu dokládají i zjištění soudu k bezprostřednímu chování obžalovanému po nastalém úrazu směrem k ostatním zaměstnancům.

## VII. Druh a výměra trestu

54 O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku.

55 Soud neshledal žádných polehčujících okolností na straně obžalovaného. Naopak obžalovanému několik okolností přitěžuje. V první řadě nelze opominout, že obžalovaný se trestné činnosti dopustil ve zkušební době podmíněného odsouzení. Obžalovaný byl totiž rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 12. 4. 2013, sp. zn. 1 T 115/2013, ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 5. 9. 2013, sp. zn. 14 To 167/2013, odsouzen pro spáchání přečinu podle § 208 odst. 1 trestního zákoníku vedle peněžitého trestu též k trestu odnětí svobody na 6 měsíců s odkladem na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Rozsudek ve vztahu k obžalovanému nabyl právní moci dne 5. 9. 2013 a zkušební doba tak plynula až do 5. 3. 2015. Obžalovanému tak přitěžuje jeho trestní minulost. Vážnost uvedeného zjištění pak jen zvyšuje skutečnost, že obžalovaný projednávaného trestného činu dopustil rovněž

v době, kdy byl trestně stíhán pro jinou trestnou činnost, přičemž pro dva zločiny zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. c) trestního zákoníku, dílem dokonané dílem ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, byl odsouzen pravomocným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 18. 9. 2015, sp. zn. 6 T 50/2014. Obžalovanému dále přitěžuje, že se trestného činu dopustil v důsledku hrubé bezohlednosti, neboť s výše popsáných okolností trestného činu má soudu za to, že způsob provozování pily obžalovaným byl v dubnu 2014 v podstatě hazardérstvím, neboť jak již bylo zmíněno, v provozu řízeném obžalovaným nebylo otázkou zda, ale toliko kdy dojde k pracovnímu úrazu, a lze pouze hovořit o štěstí, že takových nešťastných událostí se nestalo více. Totální absenci náhledu obžalovaného na rizikovost svého počínání ve vztahu k zaměstnancům pak dokládá skutečnost, že oproti tomu, jak se naprosto minimálně snažil předejít vzniku zranění na pracovišti, tak se naopak snažil usilovně po úraze zahladit stopy své odpovědnosti. Podle názoru soudu však bylo na místě v daném případě směřovat úsilí obrátit, tedy obžalovaný se měl spíše věnovat prevenci vzniku úrazu, namísto pokusů o ovlivňování svědků toho, jak k němu došlo. Jak soud konstatoval již v rozsudku sp. zn. 6 T 50/2014 nelze se v případě obžalovaného ubránit závěru, že bezohlednost vůči jiným osobám a dodržování právních předpisů je pro jeho osobnost obžalovaného zcela typická. Také v daném případě přes naprosto odlišné okolnosti vystupuje osobnost obžalovaného jako zcela prostá sebereflexe, značně egocentrická, neschopna přijmout odpovědnost za své jednání, a v důsledku toho stěžejně napravitelná. Signifikantní je v tomto směru jak výše uvedeno i nová verze obhajoby obžalovaného. V tomto případě je tomu v modifikované podobě již potřetí, kdy obžalovaný stojí v důsledku své naprosté ignorace zákonem chráněných zájmů před soudem, a přesto dosud soudem zvolené sankce nedokázaly obžalovaného v jeho přístupu ovlivnit.

56 Přes uvedené hodnocení osoby obžalovaného soud pečlivě zvažoval možnosti případných alternativních trestů, které by mu mohly být uloženy, a to již také s ohledem na nedbalostní charakter aktuálního provinění obžalovaného. Vzhledem ke spáchání činu ve zkušební době podmíněného odsouzení však nepřipadá v úvahu ukládání dalšího trestu odnětí svobody podmíněně odloženého na zkušební dobu, jak aktuálně rovněž navrhovala obhajoba. Výkon trestu obecně prospěšných prací znemožňuje obžalovaným opakovaně proklamovaný zhoršený zdravotní stav, v jehož důsledku hrozí, že by obžalovaný nemusel být schopen tento trest vykonat. Dále soud zvažoval uložení trestu peněžitého, který již obžalovaný v minulosti vykonal. Kromě toho, že ani tento trest neprokázal žádný výchovný vliv na chování obžalovaného, bránila uložení tohoto trestu soudem ve smyslu ustanovení § 68 odst. 6 trestního zákoníku deklarovaná nemajetnost obžalovaného, který uvedl, že má nyní příjem pouze z brigád.

57 Poslední validní variantu, tedy trest domácího vězení naopak soud i vzhledem k předchozímu rozhodnutí soudu odvolacího soudu považoval za variantu vhodnou a přiměřenou. Kromě doporučující zprávy probačního úředníka k uložení tohoto druhu je třeba zmínit i skutečnost, že obžalovaný již po dobu přibližně 4 měsíců tento trest bez jakýchkoliv problémů vykonával. Obžalovaný navíc, byť ne příliš ochotně, s uložení tohoto druhu trestu souhlasil i nyní v hlavním líčení, byť rozvedl důvody, pro které mu předchozí rozsah trestu nevyhovuje při zajištění potřeb jeho rodinných příslušníků.

58 S ohledem na tyto závěry a rovněž pro charakter jednání obžalovaného, jakož i vážné důsledky tohoto jednání pro poškozeného, proto soud dospěl k závěru, že je v daném případě již zcela na místě uložit obžalovanému trest, avšak akcentující ještě výchovnou složku trestu, tedy trest domácího vězení. Skutečností, že soud přistoupil nyní k ukládání trestu již po delší době od spáchání trestného činu a předchozí dobrý přístup obžalovaného k tomuto druhu trestu, byly zohledněny ve výměře trestu, který soud vyměřil pouze v délce čtrnácti měsíců (oproti původním dvaceti měsícům), což při započtení již vykonané části trestu prakticky představuje pro obžalovaného nyní již pouze necelých deset měsíců výkonu tohoto druhu trestu. Navíc soud zohlednil obžalovaným uvedené skutečnosti ve vztahu k péči o jeho vnuka při zajištění volnočasových aktivit, byť je k takovému postupu žádné zákonné ustanovení nenutí, a vymezil

postupem podle § 60 odst. 4 trestního zákoníku dobu, po kterou je obžalovaný povinen se zdržovat v místě výkonu trestu domácího vězení, v obžalovaném preferované dny mírněji, než kdyby vzal v potaz toliko pracovní režim obžalovaného.

### VIII. Nároky poškozených

59 K trestnímu řízení se řádně a včas připojili poškození [celé jméno poškozeného] a Všeobecná zdravotní pojišťovna ČR s nárokem na náhradu škody.

60 V souladu s podanou obžalobou soud v daném případě uznal obžalovaného vinným ze spáchání skutku popsaného ve výroku. Provedeným dokazováním pak byla prokázána nejen vina obžalovaného jednáním naplňujícím znaky skutkové podstaty výše uvedeného přečinu, ale také příčinná souvislost mezi jednáním obžalovaného a vznikem této škody, a to jak na straně poškozeného [celé jméno poškozeného], tak potažmo i zdravotní pojišťovny. S ohledem na výše prezentovaný závěr soudu, že zranění poškozeného mělo charakter pracovního úrazu, však je osobou odpovědnou za tuto škodu [právnícká osoba] [právnícká osoba], nikoli přímo sám obžalovaný. Z tohoto důvodu byli poškození odkázáni se svými uplatněnými nároky na náhradu škody v souladu s ustanovením § 229 odst. 1 trestního řádu na řízení ve věcech občanskoprávních.

### Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné odvolání do osmi dnů od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve třech vyhotoveních.

Tábor 13. prosince 2017

Mgr. Ondřej Kubů  
předseda senátu

## USNESENÍ

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře dne 16. 10. 2018 v neveřejném zasedání projednal odvolání, které proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 13. 12. 2017 č. j. 6 T 152/2015-653 podal obžalovaný [redacted] narozený [redacted] trvale bytem [redacted] s adresou pro doručování [redacted] okres [redacted] a rozhodl o něm

takto:

Podle § 257 odst. 1 písm. c) trestního řádu za užití § 263 odst. 1 písm. a) trestního řádu se napadený rozsudek v celém rozsahu ruší

a trestní stíhání obžalovaného [redacted] pro skutek, že

jako jednatel společnosti [redacted] IČ: [redacted] se sídlem [redacted] [redacted] a současně vedoucí výroby v provozovně [redacted] okres [redacted] kterou uvedená společnost provozovala, v období od 14. 2. 2014 do 7. 4. 2014 nezajistil školení BOZP zaměstnance společnosti [redacted] nar. [redacted] nevybavil jej ochrannými pracovními pomůckami a v rozporu s ustanovením § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/2006 Sb. a § 3 odst. 1 písm. a) nařízení vlády č. 378/2001 Sb. nezajistil, aby spodní truhlářská fréza zn. Ligmet STF5 byla provozována v souladu s návodem k obsluze a tak, aby neohrožovala zdraví pracovníků, kteří prováděli její obsluhu, tedy se všemi ochrannými prvky a na opracování suchého dřeva, v důsledku toho dne 7. 4. 2014 kolem 11:30 hodin, kdy [redacted] spolu s dalšími zaměstnanci společnosti podle pokynu obviněného opracovával na tomto stroji trámky ze surového dřeva o délce 1-4 metry, které museli zaměstnanci ručně ke frézovacímu nástroji přitlačovat, došlo ke kontaktu prstů pravé ruky [redacted] s frézovacím nástrojem a k amputaci posledního článku a částečně středního článku druhého a třetího prstu pravé ruky, v důsledku čehož má nadále výrazně omezenou úchopovou funkci pravé ruky,

v němž byl spatřován podanou obžalobou přečin těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku,

se z důvodu uvedeného v § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu zastavuje,

nebot' trest, k němuž může trestní stíhání vést, je zcela bez významu vedle trestu, který obžalovaného podle očekávání postihne.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

### Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 13. 12. 2017 č. j. 6 T 152/2015-653 byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přečinem těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku a byl mu uložen podle § 147 odst. 2 trestního zákoníku za užití § 60 odst. 1, 2 trestního zákoníku trest domácího vězení v délce 14 měsíců. Podle § 60 odst. 4 trestního zákoníku soud stanovil, že obžalovaný je povinen zdržovat se v místě svého současného bydliště na adrese [REDAKCE] v domě či na přilehlém pozemku, a to v pracovních dnech v pondělí a ve čtvrtek v době od 19:00 hodin do 07:00 hodin a v úterý, ve středu a v pátek v době od 17:00 hodin do 07:00 hodin, a dále ve dnech pracovního volna, pracovního klidu a o svátcích po celý den a noc. Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byli poškozeni [REDAKCE] a Všeobecná zdravotní pojišťovna České republiky odkázání s uplatněnými nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.
2. Rozsudek byl po vyhlášení v hlavním líčení napaden odvoláním obžalovaného, které bylo směřováno do výroku o vině i trestu. Dle odůvodnění tohoto odvolání obžalovaný trvá na tom, že se jednání kladeného mu za vinu nedopustil a měl by tedy být zproštěn obžaloby. Za nejpodstatnější považuje to, že předmětného dne 7. 4. 2014 s poškozeným [REDAKCE] ukončil pracovní poměr a vykázal ho pryč z areálu [REDAKCE] a to ještě předtím, než k úrazu poškozeného došlo. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku zkresluje opět podstatné skutečnosti. Dovojuje, že úrazu poškozeného v areálu pily byl přítomen svědek [REDAKCE] ačkoli z provedených důkazů vyplývá, že tento předmětného dne v zaměstnání nebyl. Mnohé další důkazy, jimiž jsou výpovědi několika svědků, údaje sdělované samotným poškozeným, tvrzení svědka [REDAKCE] záznamy z OIP, kniha jízd i například vyjádření znalce [REDAKCE] prokazují, že k úrazu nedošlo tak, jak tvrdí poškozený. Svědeckými výpověďmi je pak možno považovat za prokázané, že obžalovaný s poškozeným ukončil pracovní poměr okamžitým zrušením, a obžalovaný má za to, že k tomu byly splněny důvody.
3. Obžalovaný v odvolání dále polemizuje s právními závěry okresního soudu. Je přesvědčen, že zranění, které poškozený utrpěl, není těžkou újmou na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 trestního zákoníku, pouze lehkou újmou na zdraví, v důsledku čehož by měl skutek být kvalifikován jako přečin ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 148 odst. 1 trestního zákoníku. Právní závěry soudu jsou v přímém rozporu se závazným právním názorem nejvyššího soudu vysloveným v usnesení, ve kterém byl zrušen předchozí rozsudek okresního i krajského soudu v této věci. Nejvyšší soud jednoznačně uvedl, že závěry znalce jsou nesprávné, pokud by měla být ruka či část prstů na ruce považovány za důležitý orgán ve smyslu § 122 odst. 2 písm. e) trestního zákoníku, neboť jím je dle konstantní judikatury jen takový tělesný orgán, při jehož poškození vzniká nebezpečí pro život. Přesto znalec setrval na tom, že jde o těžkou újmu na zdraví pro poškození důležitého orgánu s výrazným omezením úchopové funkce u praváka. Soud poté hledal jiné důvody, pro které by mohl k tíži obžalovaného setrvat na původní právní kvalifikaci, a dospěl k závěru, že došlo ke zmrzačení a ke vzniku déletrvající poruchy zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. a), i) trestního zákoníku. Dokazování provedené po zrušení původních rozsudků však pro obě tyto možnosti nepřineslo nic nového. Tvrzení poškozeného o povaze a délce trvání jeho obtíží nebylo nijak objektivizováno, z provedených důkazů ani nevyplývá, že by u poškozeného došlo k výraznému omezení v úchopové funkce ruky. Soudu prvního stupně je dále v podaném odvolání vytýkáno, že neprovedl obhajobou navrhovaný výslech svědka [REDAKCE] a že nezadal

zpracování revizního znaleckého posudku, pokud se znalec při hodnocení předmětné újmy na zdraví rozchází s názorem dovolacího soudu.

4. Závěrem obžalovaný navrhl, aby z uvedených důvodů byl napadený rozsudek zrušen a věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení, v němž by mělo být plně respektováno právo obžalovaného na obhajobu a na spravedlivý proces. Obžalovaný však má za to, že těmto požadavkům není schopen dostát dosavadní předseda senátu, proto navrhl, aby věc byla přikázána jinému senátu Okresního soudu v Táboře.
5. Krajský soud k projednání podaného odvolání nařídil veřejné zasedání, které bylo na žádost obžalovaného ze zdravotních důvodů dokládáných lékařskými zprávami opakovaně odročováno. V průběhu odvolacího řízení vyšlo najevo, že obžalovaný byl rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 30. 5. 2018 sp. zn. 20 T 33/2016 nepravomocně uznán vinným zvláště závažným zločinem podvod podle § 209 odst. 1, 5 písm. a) trestního zákoníku, zločinem dotační podvod podle § 212 odst. 1, 5 písm. c) trestního zákoníku a zvláště závažným zločinem poškození finančních zájmů Evropské unie podle § 260 odst. 1, 5 trestního zákoníku. Za tyto trestné činy a za sbíhající se zločin krácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku a zločin krácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku dílem dokonáný, dílem nedokonáný ve stadiu pokusu podle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, jimiž byl pravomocně uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 18. 9. 2015 č. j. 6 T 50/2014-1101 ve spojení s rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 25. 5. 2016 č. j. 14 To 318/2015-1245, a dále za sbíhající se dvojnásobný přečin neoprávněný zásah do práva k domu, bytu nebo k nebytovému prostoru podle § 208 odst. 2 trestního zákoníku, jímž byl pravomocně uznán vinným rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 12. 4. 2013 č. j. 1 T 115/2012-530 ve spojení s usnesením Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 5. 9. 2013 č. j. 14 To 167/2013-557, byl odsouzen podle § 209 odst. 5 trestního zákoníku a § 43 odst. 2 trestního zákoníku k souhrnnému nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce 7 let, pro jehož výkon byl podle § 56 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku zařazen do věznice s ostrahou. Dále byl obžalovanému podle § 73 odst. 1, 3 trestního zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či jeho člena, prokuristy a osoby zmocněné k obchodnímu vedení obchodních korporací a družstev na dobu 7 let. Podle § 67 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku a § 68 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest v počtu 20 denních sazeb po 2 000 Kč, tedy v celkové výši 40 000 Kč, přičemž pro případ, že by nebyl peněžitý trest ve stanovené době vykonán, byl podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku stanoven náhradní trest odnětí svobody v délce 6 měsíců.
6. Podle § 257 odst. 1 písm. c) trestního řádu odvolací soud napadený rozsudek nebo jeho část zruší a v rozsahu zrušení trestní stíhání zastaví, shledá-li, že je tu některá z okolností, jež by odůvodňovaly zastavení trestního stíhání soudem prvního stupně (§ 223 odst. 1, 2).
7. Podle § 223 odst. 2 trestního řádu může soud zastavit trestní stíhání též tehdy, shledá-li za hlavního líčení, že tu je některý z důvodů uvedený v § 172 odst. 2 trestního řádu.
8. Podle § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu může státní zástupce zastavit trestní stíhání, je-li trest, k němuž může trestní stíhání vést, zcela bez významu vedle trestu, který pro jiný čin byl obviněnému již uložen, nebo který ho podle očekávání postihne.

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

9. Po přezkoumání všech rozhodných okolností dospěl krajský soud k závěru, že jsou splněny podmínky pro to, aby napadený rozsudek byl podle citovaného ustanovení § 257 odst. 1 písm. c) trestního řádu zrušen a bylo rozhodnuto o zastavení trestního stíhání obžalovaného pro žalovaný skutek.
10. Obžalovanému bylo kladeno za vinu spáchání přečinu těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku, byl tedy dle příslušného ustanovení zvláštní části trestního zákoníku ohrožen trestem odnětí svobody na šest měsíců až čtyři léta nebo peněžitým trestem. Okresní soud, jak je patrné z napadeného rozsudku, obžalovanému za splnění podmínek uvedených v § 60 odst. 1, 2 trestního zákoníku uložil trest domácího vězení v délce 14 měsíců. Vzhledem k tomu, že tento rozsudek byl napaden výhradně odvoláním obžalovaného, nemohlo by v odvolacím řízení dojít ke zpřísnění uloženého trestu. Trest domácího vězení je v hierarchii trestů vypočtených v ustanovení § 52 odst. 1 trestního zákoníku uveden jako druhý nejpřísnější za trestem odnětí svobody. Trest odnětí svobody by tedy obžalovanému případným rozhodnutím odvolacího soudu uložen být nemohl. Pokud by rozhodnutím odvolacího soudu zůstal výrok o trestu z napadeného rozsudku nezměněn, obžalovaný by byl povinen vykonat trest domácího vězení ve výměře 10 měsíců a 11 dnů, neboť v předmětné věci vykonával trest domácího vězení již v době od 25. 2. 2017 do 14. 6. 2017, kdy byl usnesením Nejvyššího soudu č. j. 7 Tdo 642/2017-32 v dovolacím řízení zrušen rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře ze dne 8. 12. 2016 sp. zn. 14 To 227/2016 a rozsudek Okresního soudu v Táboře ze dne 24. 5. 2016 sp. zn. 6 T 152/2015 včetně rozhodnutí na tyto zrušené rozsudky obsahově navazujících, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.
11. Druh a délka trestu, který obžalovanému hrozí ve věci předmětné, je tedy zcela evidentně zcela bez významu vedle trestu, který pro jiný čin obžalovaného podle očekávání postihne ve zmíněné věci Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. 20 T 33/2016. Pravděpodobnost uložení citelného nepodmíněného trestu, tedy očekávání, že takový trest obžalovaného postihne, lze označit za vysokou, neboť uvedené trestní řízení se nachází již ve fázi odvolacího řízení, po vyhlášení rozsudku soudem prvního stupně. Krajský soud má tedy za splněnou podmínku pro zastavení trestního stíhání uvedenou v § 172 odst. 2 písm. a) trestního řádu.
12. Z výše uvedených důvodů proto odvolací soud postupem podle § 257 odst. 1 písm. c) trestního řádu zrušil napadený rozsudek v celém rozsahu, aniž by se zabýval věcnou stránkou napadeného rozsudku, a trestní stíhání obžalovaného zastavil. Toto rozhodnutí bylo v souladu s ustanovením § 263 odst. 1 písm. a) trestního řádu učiněno v neveřejném zasedání.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.



- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Tábor, 16. 10. 2018

Mgr. Zdeněk Pořízek v.r.  
předseda senátu

**Pavla  
Fišerová**

Digitálně podepsal  
Pavla Fišerová  
Datum: 2018.10.30  
14:27:05 +01'00'

Shodu s prvopisem potvrzuje Pavla Fišerová.

